

DECLARAȚII OFICIALE

Declarație de consens cu privire la îngrijirea persoanelor aflate pe moarte

Oamenii care își călăuzesc viața conform Bibliei recunosc realitatea morții ca făcând parte din actuala condiție umană, afectată de păcat (Geneza 2:17; Romani 5; Evrei 9:27). „Nașterea își are vremea ei și moartea își are vremea ei” (Eclesiastul 3:2). Deși viața veșnică este un dar oferit tuturor celor care acceptă mântuirea prin Isus Hristos, creștinii credincioși așteaptă revenirea lui Isus pentru a primi nemurirea (Ioan 3:36; Romani 6:23; 1 Corinteni 15:51-54). În timp ce așteaptă revenirea lui Isus, creștinii pot fi chemați să îngrijească persoane aflate pe moarte sau se pot confrunta cu propria moarte.

Durerea și suferința lovesc toate ființele umane. Traumele fizice, mintale și emoționale sunt universale. Cu toate acestea, suferința nu are valoare răscumpărătoare și nu îi conferă valoare ființei umane. Biblia învață că suferința umană, oricât de îndelungată sau intensă ar fi, nu poate reprezenta plata pentru păcat. Doar suferința lui Isus Hristos este suficientă. Scriptura le spune creștinilor să nu dispare în suferință, îndemnându-i să învețe ascultarea (Evrei 5:7-8) și să îndure cu răbdare necazul (Romani 5:3; Iacov 1:2-4; 5:10-11). Biblia mărturisește, de asemenea, despre puterea biruitoare a lui Isus Hristos (Ioan 16:33) și învață că slujirea celor aflați în suferință este o datorie importantă a creștinului (Matei 25:34-40). Aceasta a fost reflectată în exemplul și în învățătura lui Isus (Matei 9:35; Luca 10:34-36), fiind și voia Lui cu privire la noi (Luca 10:37). Creștinii așteaptă cu nerăbdare ziua în care Dumnezeu va pune pentru totdeauna capăt suferinței (Apocalipsa 21:4).

Progresul din domeniul medicinei a făcut și mai complexe deciziile cu privire la îngrijirea celor aflați pe moarte. În trecut nu se puteau face multe pentru prelungirea vieții umane, însă puterea medicinei contemporane de a preveni moartea a dus la apariția unor întrebări dificile de natură morală și etică. Ce constrângeri impune credința creștină utilizării acestei puteri? Când este cazul ca obiectivul amânării momentului morții să fie înlocuit cu cel al alinării durerii de la finalul vieții? Cine este îndreptățit să ia aceste decizii? Ce limite ar trebui să impună dragostea creștină acțiunilor menite să pună capăt suferinței umane – dacă există astfel de limite?

În mod obișnuit, aceste acțiuni sunt reunite sub numele de eutanasiu. Există multă confuzie cu privire la acest termen. Sensul lui original și literal este cel de „moarte bună”, însă, în prezent, termenul de „eutanasiu” este asociat cu „uciderea din milă” sau cu luarea intenționată a vieții unui pacient pentru a evita o moarte dureroasă sau pentru a ușura povara familiei sau a societății. Adventiștii de ziua a șaptea cred că a-i permite unui pacient să moară renunțând la intervențiile medicale care doar

îi prelungesc suferința și îi amână momentul morții este diferit, din punct de vedere moral, de acțiunile a căror intenție principală o constituie luarea vieții pacientului.

Advențiștii de ziua a șaptea caută să abordeze aspectele de natură etică cu privire la sfârșitul vieții într-un mod care să reflecte credința lor în Dumnezeu, în calitatea Lui de Creator și Răscumpărător al vieții, și care să descopere modul în care harul lui Dumnezeu le dă putere să manifeste o dragoste frățească față de cei din jur. Advențiștii de ziua a șaptea Îl recunosc pe Dumnezeu în calitate de creator al vieții umane, un dar extraordinar care merită protejat și susținut (Geneza 1-2). Ei recunosc, de asemenea, minunatul dar al răscumpărării care le oferă viața veșnică celor care cred (Ioan 3:15; 17:3). În consecință, ei sunt de acord cu apelarea la mijloacele medicinei moderne de prelungire a vieții în această lume. Cu toate acestea, această putere ar trebui folosită în moduri pline de compasiune care să descopere harul lui Dumnezeu prin alinarea suferinței. Deoarece avem făgăduința lui Dumnezeu cu privire la viața veșnică pe Noul Pământ, în calitate de creștini, nu ar trebui să ne agățăm cu disperare de ultimele rămășițe ale vieții de pe acest Pământ, nici nu ar trebui să acceptăm sau să oferim orice tratament posibil doar pentru a prelungi procesul morții.

Ca urmare a devotamentului lor pentru îngrijirea persoanei ca întreg, advențiștii de ziua a șaptea sunt preocupați de îngrijirea persoanei aflate pe moarte în toate dimensiunile ei – fizică, afectivă și spirituală. În eforturile lor de a face acest lucru, ei se bazează pe următoarele principii biblice:

1. O persoană care se apropie de încheierea vieții și care este în deplinătatea facultăților mintale merită să știe adevărul cu privire la starea în care se află, cu privire la tratamente și la posibilele consecințe ale acestora. Adevărul nu ar trebui ascuns, ci împărtășit cu dragoste și sensibilitate față de particularitățile de natură personală și culturală ale pacientului (Efeseni 4:15).

2. Dumnezeu le-a dat ființelor umane libertatea de alegere și le cere să o folosească în mod responsabil. Advențiștii de ziua a șaptea cred că această libertate vizează și luarea deciziilor cu privire la îngrijirea medicală. După ce a cerut călăuzirea divină și a luat în considerare interesele celor care sunt afectați de această decizie (Romani 14:7), precum și sfatul medicului, o persoană capabilă să decidă ar trebui să hotărască dacă acceptă sau respinge intervențiile medicale care au ca scop prelungirea vieții. Aceste persoane nu ar trebui obligate să se supună tratamentelor medicale pe care le consideră inacceptabile.

3. Planul lui Dumnezeu este ca oamenii să fie susținuți de o familie și de o comunitate de credință. Situația ideală este cea în care deciziile cu privire la viața umană sunt luate în contextul unor relații de familie sănătoase și după ce se ia în considerare sfatul medicului (Geneza 2:18; Marcu 10:6-9; Exodul 20:12; Efeseni 5-6). Când o persoană aflată pe moarte nu poate să își dea consimțământul sau să își exprime opinia cu privire la intervenția medicală,

aceste decizii ar trebui luate de cel care a fost ales de către persoana bolnavă. Dacă nu a fost ales nimeni, hotărârea va trebui luată de o persoană apropiată celei aflate pe moarte. Exceptând circumstanțele extraordinare, medicii și personalul legal ar trebui să lase ca decizia cu privire la intervenția medicală să fie luată de persoanele cele mai apropiate de cel aflat pe moarte. Cel mai bine ar fi ca dorințele și deciziile acestuia să fie consemnate în scris și să fie în conformitate cu prevederile legale aflate în vigoare.

4. Dragostea creștină este practică și responsabilă (Romani 13:8-10; 1 Corinteni 13; Iacov 1:27; 2:14-17). Această dragoste nici nu neagă credința și nici nu ne obligă să oferim sau să acceptăm intervenții medicale a căror povară depășește posibilele beneficii. Spre exemplu, dacă funcțiile corpului sunt menținute doar prin intermediul aparatelor medicale și nu mai există speranța că pacientul își va recăpăta cunoștința, îngrijirea medicală este zadarnică și poate fi întreruptă fără a avea muștrări de conștiință. Tot astfel, tratamentele medicale de prelungire a vieții pot fi omise sau întrerupte dacă nu fac altceva decât să sporească suferința pacientului și să prelungească inutil procesul morții. Orice acțiune întreprinsă trebuie să fie în armonie cu principiile divine referitoare la caracterul sacru al vieții.

5. Deși dragostea creștină poate duce la refuzarea sau încetarea intervențiilor medicale care doar sporesc suferința sau amână momentul morții, adventiștii de ziua a șaptea nu practică „uciderea din milă” sau sinuciderea asistată (Geneza 9:5-6; Exodul 20:13; 23:7). Ei se opun luării intenționate a vieții unei persoane suferinde sau aflate pe moarte.

6. Compasiunea creștină îndeamnă la alinarea suferinței (Matei 25:34-40; Luca 10:29-37). În îngrijirea celor aflați pe moarte, creștinul are responsabilitatea de a alina cât mai mult durerea și suferința. Atunci când este clar că intervenția medicală nu va duce la vindecarea pacientului, obiectivul principal al îngrijirii medicale ar trebui să fie alinarea suferinței.

7. Potrivit principiului biblic al dreptății, trebuie acordată o atenție deosebită îngrijirii celor fără apărare și dependenți (Psalmii 82:3-4; Proverbe 24:11-12; Isaia 1:1-18; Mica 6:8; Luca 1:52-54). Din cauza stării lor vulnerabile ar trebui să fie luate măsuri speciale de îngrijire pentru ca persoanelor aflate pe moarte să li se respecte demnitatea și să nu fie discriminate. Îngrijirea acestor persoane trebuie să țină cont de nevoile lor spirituale și medicale și de alegerile exprimate de acestea, mai degrabă decât de opinia noastră cu privire la valoarea lor socială (Iacov 2:1-9).

Adventiștii de ziua a șaptea caută să aplice aceste principii, primind speranță și curaj din faptul că Dumnezeu răspunde rugăciunilor copiilor Săi și este capabil să lucreze în mod miraculos pentru starea lor de bine (Psalmii 103:1-5; Iacov 5:13-16). Asemenea lui Isus, ei se roagă, de asemenea, să accepte voia lui Dumnezeu în toate lucrurile (Matei

26:39). Ei sunt încredințați că pot cere puterea lui Dumnezeu care să-i ajute să se îngrijească de nevoile fizice și spirituale ale celor aflați în suferință sau pe moarte. Ei știu că harul lui Dumnezeu este de ajuns pentru a suporta dificultățile (Psalmii 50:14-15). Ei cred că viața veșnică a tuturor celor care cred în Isus Hristos este asigurată prin triumful iubirii lui Dumnezeu.

Această declarație de consens a fost aprobată și votată de Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în cadrul consiliului anual din data de 9 octombrie 1992, desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii. Revizuită de Comitetul Executiv al Conferinței Generale în data de 9 mai 2013.